

TIIT SEPA

KULLAKENE

Kõik õigused on kaitstud.
Selle raamatu reprodutseerimine
ükskõik mis kujul ja viisil, osaliselt või täielikult,
ilma autori ja kirjastaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori
kujutlusvõime vili või neid kasutatakse kirjanduslikus võtmes ja igasugune
sarnasus elavate või surnud reaalseste isikute, ettevõtete, sündmuste või
kohtadega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2017 Tiit Sepa
© 2017 Kirjastus ERSEN

M03328917
ISBN 978-9949-87-000-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mälestuseks minu kallitele vanematele,
kes teineteise järel siit ilmast lahkusid.

1

Ma arvan, et maailmas pole võimsamat tunnet kui armastus. Muidugi ka vihkamine. Need tunded on pöördvõrdelised. Palju on inimesi, kes otsivad tõelist armastust, kuid paljudel jääbki see leidmata. Nad elavad oma elu teadmisega, et kusagil on olemas armastus ka nende jaoks, kuid kus... seda nad ei tea. Need õnnelikud, kes oma suure ja tõelise armastuse leiavad, hoiavad seda tunnet südames elu lõpuni. Lootsin, et nii on ka meil Synnega.

Olime tagasi Kurrul, kuid Pärnu korteri jätsime alles. Me ei kavatsenud seal elada, aga las ta olla seni, kuni see võimalik on. Oli saabumas sügis, kuid arvasime, et suvel oleks Pärnus hea suvitada. Kahjuks meenutas kõik seal Tanjat, seda tüdrukut, kellele tahtsime uue elu anda ja kelle me kahjuks kaotasime. Kindlasti tahtis ka tema armastada ja olla õnnelik, saada ilusaid lapsi ja elada koos oma kallimaga, ent kahjuks see nii ei läinud. Olime kõik õnnetud ja arvasime siiralt, et neiu mõrv oli tingitud lihtsalt kadedusest, aga päris kindlad me ka polnud. Teist versiooni me ei leidnud ja nii jäime esialgu selle juurde. Mõrva uuris küll Pärnu politsei, kuid me ei lootnud, et nad eriti kaugele jõuavad. Ise me ka midagi teha ei saanud, olime kahe venna, Romeo ja Ronaldi käest teada saanud, et Pärnu kodutute hulgas liigub kõlakas nende sekka imbuda tahtvatest politseinikutest ja nad on valvel. Asjata polnud ka mõtet pead tulle pista. Hea oli see, et leidsime Samanta tütre Saina, nüüd oli ta tagasi ema juures. Käisime Samanta kontserdil ja see oli võrratu. Meie muusikameel ärkas taas ja meenutasime suure ümmarguse köögilaua taga istudes aegu, mil Siilikesed olime. Tegelikult oleme praegugi, kuid oleme kõik kontserdipakkumised tagasi lükanud ja nüüd on neid jäänud vähemaks.

Kadakamari tuli meile ja teatas, et Einar oli otsinud talle hobuse. Too olla siit mõne kilomeetri kaugusel. Kui me tahame, siis võime samuti kaasa tulla, et loom üle vaadata. Loomulikult läksime. Ka Oliver, Rita ja Pisu tulid meiega kaasa. Vallit ja Priitu seekord Kurrul polnud. Nad olid Märjamaal.

Loom oli ilus. Kadakamari patsutas teda ja naeris õnnelikult. See noor naine armastas meeletult loomi. Nagu tegelikult meiegi, aga hobust polnud

meil küll kavas soetada. Piisas juba Pollyst ja Takist, sellest valgest kassivolaskist, kelle Valli oli Synne tornist kunagi leidnud. Kass kasvas iga päevaga ja püüdis usinalt hiiri. Hoolikalt tassis ta need trepi ette ja vaatas meile uhke näoga otsa. Seda nähes läks Pisu paanikasse.

„Miks ta tapab väikseid süütuid hiirekesi? Sedasi ei tohi!“ ulgus plika ja paitas ometi Takit.

„See ongi kassi toit,“ seletas isa talle.

„Ta saab ju niigi siit süüa. Tal pole vaja hiiri murda,“ leidis Pisu.

„See on juba tema loomuses. Ta ei saa teisiti,“ kostis Priit ja silitas tüdruku pruune juukseid. Laps vaatas mehele suurte silmadega otsa ja noogutas nukralt.

Läksime hobust vaatama.

„Palju see hobune maksab?“ uuris Synne peremehe käest ja mees ütles summa. See polnudki teab mis suur, aga selge oli, et tegemist polnud ka mingisuguse tõuhobuse, vaid üsna tavalise tööloomaga.

„Mis siis ikka,“ kehtitas Synne õlgu. „Kust sa, Kadakamari, aga hobusele talveks heinu saad?“

„Einar lubas anda,“ siutsus Kadakamari ikka veel hobust patsutades.

„Nojah,“ ühmasin.

Taluperemees oli veel nii kena, et andis Kadakamarjale ka valjad ja oleks vankrigi andnud, kuid seda tal kahjuks polnud. Vanker jäi Kadakamarja ja meie muretseda. Kui arved olid õiendatud, tulime tagasi. Kadakamari muidugi ratsutades.

„Mina tahan endale ka hobust,“ vingus Pisu, kes tegelikult hakkas juba kaheteistaastaseks saama, kuigi jäi meie kõnepruugis ikka veel Pisuks.

„Kus sa teda hoidma hakkad?“ imestasin.

„Orgital. Panen maja taha ja las ta siis seal olla. Mõtles, kui vahva, kui ma ratsutades Orgitale lähen. Ema vist minestaks. Ussid ussideks, aga hobune on ikka midagi muud,“ pajatas Pisu.

„Seda kahtlemata, aga hobuse pidamine pole nii lihtne,“ tähendas Synne. „Kunagi oli minu vanaisal ka Raikkülas hobune. Ta võttis meid õega vankrile ja sõidutas. Olime seal heinte sees ja päris mõnus oli. Aga ma nägin, kui palju hoolt ja vaeva tal hobusega oli. See pole nii lihtne, nagu sina, Pisu, arvad.“

Pisu langetas nukralt pea ja ohkas. Hobuse saamine jäi vist ikkagi tema jaoks lootusetuks unistuseks.

„Sa võid ju alati Kadakamarja juurde minna ja tema hobust vaadata. Äkki õpetab ta sind isegi ratsutama,“ leidsin ja vaatasin üle öla tüdruku poole.

Väike piiga noogutas nukralt.

Kodus ootas meid üllatus. Samanta auto oli seal, nad tulid koos Sainaga masinast välja.

„Saina tahtis teid nii väga näha. Mina muidugi ka. Mul pole praegu kontserte, aga varsti lähen tuurile Rootsi ja Saksamaale. See kestab umbes kuu aega ja siis ma ei saa teile tulla,“ rääkis naine ja naeratas muhedalt.

„Tore, et tulite,“ rõõmustasime kõik ja läksime tuppa. Istusime ja hakkasime juttu ajama. Väikesest mereröövliplikast Sainast oli nüüd saanud tavaline väike piiga, kellele meeldis koos Pisuga mööda sügisest ümbrust hulkuda, ja nad läksid Kadakamarja juurde tema hobust vaatama. Meie puhusime niisama juttu.

„Mul on nii hea meel, et just teie mind leidsite ning suutsite selle segaduse ära lahendada,“ kiitis Samanta.

„Mitte ainult meie,“ lausus Synne ja koputas sõrmega lauale. „Lisaks meile oli veel palju teisi inimesi, kes aitasid. Meenuta või Päädeva jälgimist, laeva ründamist ja palju muud. Üksinda poleks me suutnud midagi.“

„See on õige,“ nõustus Samanta ja vaatas korraks aknast välja. Vihma oli hakanud sadama ja kõik oli niiske. Oli ju ikkagi sügis oma kuldses võlus, algavate hallade ja hommikuse kahutanud rohuga.

Samanta mängis meile ateljees natukene klaverit ja me kuulasime teda. Samal ajal tulid uksest sisse Priit ja Valli. Neil oli samuti väga hea meel Samantat näha. Mõlemad istusid ja kuulasid naise võrratut mängu.

Mõne aja pärast jäi vihm järele. Varsti nägime ateljee aknast, kuidas üle põllu tulid ratsutades Kadakamari, Pisu ja Saina. Hobune astus rahulikult ja sõitjad õõtsusid kergelt tema seljas. Ka Samanta tuli klaveri tagant ja silmitses muiates tulijaid.

„Mõtlet, kui vahva, mina olen oma elus hobust ainult telekast näinud. Olen linnatüdruk ja mu vanemad elavad Nõmmel. Kui ma kadunuks jäin, hakkasid vanemad koos õega mind taga otsima. Neid aga ähvardati ja lubati mind ära tappa. Ka Saina oli nende käes ja sellepärast tõmbusid nad

tagasi. Jäi üle loota ainult imele. Ja see ime juhtus,“ seletas Samanta ja läks ratsutajatele vastu. Seda tegime ka meie.

Lapsed olid üliõnnelikud, kui nad hobuse seljast alla aidati. Kadakamari sidus hobuse kinni ja me läksime tuppa tagasi.

„Mis sa hobusele nimeks paned?“ küsisin ma Kadakamarja käest.

„Ma ei tea seda veel isegi,“ kohmas Kadakamari ja hakkasime ühiselt hobusele nime nuputama. Koer oli tal Lontu, aga hobune...

„Välk,“ pahvatas Pisu.

Muigasid seda kuulates. Traavlit sellest hobusest küll polnud. Joosta ta muidugi võis, aga välgust jäi asi siiski kaugemale. Nii me arutlesime edasi ja viimaks arvas Kadakamari, et hakkab hobust kutsuma Kronuks. Nii nagu seda oli teinud tema vanaisa Aksel oma hobusega.

„Miks mitte,“ leidsime. Ega see ka halb nimi ole. Kui Kronu, siis Kronu.

Hommikul käisin jälle oma armsaks saanud konnatiigi ääres. Istusin kaldale ja sirutasin jalgu. Ma ei pannud tähelegi, kui Synne ja Samanta minu juurde tulid. Synne suudles mind kuumalt ja sõnas: „Oh sina, mu väikene merirott, ma armastan sind, mu lollakas.“

Algus oli ilus, aga lõpp kiskus käest ära.

„Mis lollakas?“ uurisin pahaselt.

Synne punastas kergelt.

„Noh, sa oled vahel selline ettearvamatu,“ pobises mu miljardär, keda ma kogu oma hingest armastasin. Loomulikult oleksin ma võinud ka oma miljonitega rahulikult elu lõpuni elada, aga mulle oli tähtis SYNNE, see imeiline naine, kellest ma joobunud olin. Ma armastasin teda ja tema mind.

„Kui ma vaatan seda, mis teil siin kahel on, siis mõtlen, et tahaksin ise samuti kedagi, kes minust ja Sainast hooliks,“ ütles Samanta. „Aga mul pole sellist inimest. Praegu ajab mulle külge üks vilets viulimängija ja tahab esipianistiks saada. Aga temal pole seda taju, mis peaks olema. Ma võin teile omavahel öelda, et olite oma Siilikestega võrratud. Ma lausa nautisin teid. Aga nüüd on mul üks mure. Ma ei tea, kuidas seda kohe rääkida...“ Samanta katkestas jutu ja vaatas maha langenud vahtrapuulehti. Nägin, et naine nuttis.

„Samanta, kallid, räägi oma mure ära, mis sind vaevab. Nii on kergem,“ pakkus Synne ja embas naist. Samanta naeratas nukralt, vaatas korraks minu ja siis Synne otsa ja hakkas aegamisi seletama.

„Te olete mind nii palju aidanud ja ma ei taha teile enam tüli tekitada,“ pobises naine vaikselt, samas oma kleiti näppides, nagu oleks ta alles noor plika, mitte ema ja üle maailma kuulus pianist.

„Räägi ikka, armas Samanta,“ palus Synne.

Noor ja võrratult kaunis naine mõtles natukene. Ta vaatas loojuvat päikest ja neid ratsanikke, kes üle põllu meie juurde tulid. Loomulikult oli üks neist tema tütar, aga Sam usaldas meid nii palju, et teadis, tema tütreaga ei juhtu midagi halba. Lapsed olid jälle ratsutama läinud ja küllap meeldis see neile väga. Kui meie muidugi siin oleme. Ja me olime ju...

Ma katkestasin jutu, sest lapsed tulid tuppa. Arvasin, et kõige targem oleks saun küdema panna. Rääkisin seda ka Priidule ja Vallile ja varsti ei läinudki palju aega, kui sauna korsten juba tossas.

„Priit, võtame õige pillid ja teeme seda head lugu, kus metsa ääres, kui öitseb sirel...“ ütlesin mehele. Tema polnud ka vastu ja nii me mängisime. Samanta ja Saina ja Pisu kuulasid meid teraselt. Peale laulu tunnistas Samanta: „Te olete palju paremad, kui arvata võis.“

Tänu sellegi eest. Oleme, nagu oleme, ja meid ei muuda miski. Vähemalt hea oli seda tunnustust meid naeratades silmitseva maailmakuulsa muusiku käest kuulda.

Istusime saunas ja seal olime kõik koos. Ärge imestage, kallis rahvas, aga ajal on olemas oma piirid, millest üle astuda ei saa. Muidugi on see võimalik, aga siis on suur süütunne ja häbi terveks eluks. Nagu Katrin ja Artur hakkasid koos elama. Kas nende vahel ei tekkinud Judithi ja Olevernese tunnet? Ma usun, et mitte. Nad on ja elavad. Ma hoolin neist.

Lajatasin sahmaka leili ja Pisu tormas saunast välja. Varsti järgnes talle ka Valli ja siis juba Kadakamari.

„Ma ütlesin sulle, igavene persevari, et täna teeme sauna, mitte grillahju!“ röökis Kadakamari mulle järele.

Ma naersin selle peale kõhinal ja Synne itsitas minuga kaasa. Ma kallistasin naist ja meil oli koos hea olla. Veidi hiljem läksime välja ja leidsime natukene üle praadinud külalised konnatiigist. Samanta oli sellega muidugi juba algust teinud, aga lapsed...

Bella Donna Mamma Mia, kui palju läks igasuguseid rohte, et neid üles turgutada. Mu klassikaaslane Maiu mässas terve öö, et neid jalule saada...